

Arrest

nr. 75 312 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 3 januari 2012 zich aan de grens heeft aangeboden, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 20 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die bij aangetekende brief op 20 januari 2012 aan verzoeker werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U verklaart verder in 2006 te zijn afgestudeerd als informaticus aan de Nahrain-universiteit.

Na uw afstuderen zou u de eerste jaren werkloos zijn geweest maar door toedoen van een bevriende kapitein bij het leger, O. genaamd, kon u in november 2010 bij Erinys Iraq aan de slag gaan in de olieraffinaderij van Dora, als IT-specialist.

In mei 2011 zou u onder de poort van uw huis op de oprit een dreigbrief met een kogel hebben gevonden. De enveloppe, waarin de brief zat, en de kogel zou u hebben weggeworpen, maar de dreigbrief hield u bij. Aangezien u dit dreigement niet serieus nam omdat u vermoedde dat hij uitging van iemand die jaloers was op uw werk bij Erinys en die u op die manier angst wilde aanjagen, heeft u noch uw familie, noch uw werkgever, noch de politie hiervan op de hoogte gebracht.

Op een dag in augustus 2011 zou u echter toen u van Dora kwam op de snelweg zijn beschoten. Één kogel zou de koffer hebben geraakt en een andere kogel zou de achterraut hebben geraakt. U zou snel naar huis zijn gereden en uw familie hebben ingelicht over het incident. Opdat u uw salaris voor de maand augustus nog zou krijgen, bent u die maand nog gaan werken, maar bleef u die dagen op uw werkplaats slapen. Na uw ontslag zou u naar uw tante zijn gegaan die in al-Khadra leeft en u zou daar zijn ondergedoken.

Omdat u dacht dat de situatie ondertussen was genormaliseerd keerde u begin oktober 2011 terug naar uw huis. Op 19/10/2011 zou uw wagen echter op de oprit van uw woning tot ontploffing zijn gebracht. Na de aanslag zou de politie ter plekke zijn gekomen om de vaststellingen te doen en u zou daarna zijn meegegaan om het proces-verbaal op het politiestation te vervullen. Na dit incident zou u beslist hebben om uw land te verlaten en u bleef nog tot aan uw vertrek soms bij uw tante in al-Khadra en soms bij een oom in al-Dora.

Op 26 december 2011 verliet u uiteindelijk Irak. U reisde per wagen naar Dohuk en van daaruit verder naar Istanbul (Turkije). U verliet Turkije met het vliegtuig richting België op 3 januari 2012 en u vroeg hier nog dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een Iraaks nationaliteitsbewijs, d.d. 17/01/2001; een oude woonstkaart; een bewijs van scholing; een dreigbrief zonder datum en een aangifte bij de politie van Ameriya d.d. 19/10/2011. Uw Iraakse identiteitskaart werd door de Belgische douane ingehouden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b, kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten, die de basis zouden vormen voor een risicoanalyse in het licht van deze statussen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de reden waarom u in Irak zou worden geviséerd door terroristen, namelijk uw werk bij Erinys Iraq, sinds november 2010, niet geloofwaardig is. Zo is het opmerkelijk dat u in de vragenlijst bestemd voor het CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt dat u werkzaam bent geweest voor een Brits bedrijf, maar dat u zich de exacte naam niet meer herinnerde. Uiteindelijk gaf u wel een naam door (Eran of Eys of Eyan), maar deze bleek niet volledig te corresponderen met de juiste naam van het bedrijf, namelijk Erinys Iraq. Gezien het feit dat u meer dan een jaar voor deze firma zou hebben gewerkt, is het logisch dat u zich de naam van uw werkgever zou herinneren. U legde tijdens uw gehoor op DVZ ook geen enkel bewijsstuk neer.

Tijdens uw gehoor op 11/01/2012 legt u plots wel een, overigens ongedateerd, overtuigingsstuk neer van uw werkgever. Dit bewijsstuk werd getekend door M. Solomon, die Operations Officer zou zijn voor de Central Region Baghdad. In dit bewijsstuk staat verder aangegeven dat u 'voor enkele maanden tewerkgesteld zou zijn geweest in de olieraffinaderij van Al-Dora'.

Na contactname met de HR-afgevaardigde van Erinys Iraq, blijkt dat M. Solomon wel degelijk voor het bedrijf had gewerkt, maar enkel van november 2003 tot september 2004 en dus niet in de periode dat u daar zou hebben gewerkt. Uit de gegevens van Erinys Iraq blijkt verder dat u onbekend bent als werknemer voor hun firma en dat het project van Erinys Iraq in de olieraffinaderij van Dora reeds werd beëindigd in 2004, twee jaar voor u zou zijn afgestudeerd als bachelor in computerkunde. Het feit dat u tijdens uw gehoor dan ook stelt dat Mike, van wie u een aanbevelingsbrief mee heeft genomen en die uw sollicitatiegesprek zou hebben afgenomen (gehoorverslag p.5), is eveneens ongeloofwaardig, daar deze persoon op dat ogenblik niet werkzaam was bij Erinys Iraq.

Uit wat voorafgaat kan worden besloten dat u nooit werkzaam bent geweest bij Erinys Iraq en door het voorleggen van een vals bewijsstuk op intentionele wijze hebt getracht om de Belgische asieldiensten te misleiden. Deze fraude, het neerleggen van vaste stukken en de informatie aangereikt

door uw vermeende werkgever, tasten niet enkel fundamenteel de geloofwaardigheid aan van de feiten die deze stukken moesten ondersteunen maar tasten ook de geloofwaardigheid aan van al uw andere verklaringen in zover deze niet door geloofwaardige stukken wordt ondersteund. Nu het CGVS er niet langer kan van uitgaan dat u te goeder trouw bent kan niet langer zondermeer geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende deze en de andere ingeroepen feiten.

Deze verklaringen zijn bovendien niet van die aard dat zij bovenstaande informatie kunnen weerleggen. U stelt in mei 2011 een dreigbrief te hebben ontvangen, waarin ook een kogel zat. De inhoud van deze dreigbrief is niet geloofwaardig. Zo staat er dat u samenwerkte met de 'Britten en de Amerikanen' en dat het gaat om 'de laatste waarschuwing' alvorens u zelf 'samen met heel uw familie' zal worden vermoord. Gezien u geen problemen kende voordat deze dreigbrief werd verstuurd, is het opmerkelijk dat er wordt gesteld dat het om 'de laatste waarschuwing' zou gaan. Het is verder bevreemdend dat de opstellers van de brief u zouden verwijten om samen te werken met Britten en Amerikanen, terwijl ze goed op de hoogte zouden moeten zijn geweest van uw eventuele specifiek werk in een Brits-Iraaks bedrijf.

Wat er ook van zij, gezien de ernst van de bedreiging is het onlogisch dat u niet de politie noch uw familie zou hebben ingelicht. Daar uw familie ook expliciet wordt bedreigd, kan er logischerwijze van worden vanuit gegaan dat u ze op de hoogte zou brengen van het geuite dreigement. Uw argument dat ze u anders zouden dwingen om te stoppen met het werk, is niet afdoende, daar het gaat om een bedreiging van uw en hun fysieke integriteit. Ook na het schietincident op de autosnelweg, zou u de politie niet hebben ingelicht. U kan hierover derhalve geen enkel bewijsstuk van voorleggen.

Wat de aanslag van 19/10/2011 betreft tenslotte, dient er te worden opgemerkt dat u aanvankelijk verklaart dat de politie na de aanslag was langsgekomen en dat u nadien met hen zou zijn meegegaan om verdere verklaringen af te leggen (gehoorverslag p.11), terwijl in het politieverlag staat dat u zich had aangemeld in het politiekantoor, waarop een groep politieagenten naar de plaats van het incident zou zijn gegaan. Van de nieuwe dreigbrief kan u bovendien weerom geen bewijsstuk voorleggen.

De ernst van de bedreigingen en het voortdurende karakter hiervan, waaraan we gezien onze initiële vaststellingen geen geloof aan hechten, wordt verder ondermijnd door het feit dat u zelf verklaart dat uw familie nog steeds wonen in hun oorspronkelijke woning in Ameriyah en er kennelijk geen problemen ondervinden (gehoorverslag p 2, 12). U verklaart bovendien ook nog dat er na uw vertrek naar uw oom en tante op 19/10/2011 geen aanwijzingen waren dat u nog zou worden gezocht (gehoorverslag p.12).

Zoals hierboven reeds werd aangegeven zijn de andere door u neergelegde documenten in het kader van uw asielaanvraag niet van die aard dat ze deze beslissing in positieve zin kunnen wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs en woonstkaart ondersteunen enkel uw identiteit dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De dreigbrief die u neerlegt is een simpele fotokopie, is niet gedateerd en zoals hierboven reeds werd aangegeven is het bevreemdend dat er wordt verwezen naar 'een laatste waarschuwing' terwijl u nooit voorheen werd bedreigd. Het is ook weinig geloofwaardig dat u wel deze dreigbrief zou hebben bijgehouden 'voor latere doeleinden', maar de enveloppe en de kogel die eveneens bij deze brief zaten achteloos zou hebben weggegooid.

Wat betreft het politieverlag verwijzen we nogmaals naar het feit dat er aspecten zijn in dit verslag die niet stroken met uw verklaringen. Tenslotte kan ook van de door u neergelegde foto's niet zonder meer worden gesteld dat zij uw relaas kunnen bekrachtigen. Zo is het bijvoorbeeld onduidelijk van wie deze auto is en wanneer deze foto's werden genomen.

De authenticiteit van al deze documenten kan ook verder in vraag worden gesteld daar uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt te verkrijgen zijn

Uit wat voorafgaat kan enkel aanvaard worden dat u weliswaar Iraaks staatsburger bent en afkomstig bent uit Irak. Dit volstaat echter op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse

veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Onder het kopje "II. vluchtelingenstatus – subsidiaire beschermingsstatus" voert verzoeker aan dat hij een begin van bewijs heeft geleverd van het risico in de zin van artikel 2 en 3 EVRM, de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de vreemdelingenwet. verzoeker legde immers een Iraaks nationaliteitsbewijs neer evenals een oude woonstkaart, een bewijs van scholing, een dreigbrief zonder datum en een

aangifte bij de politie van Amariya. Het komt nu aan het CGVS toe om dit begin van bewijs te weerleggen. Verzoeker meent dat het besluit dat de asielaanvraag ongeloofwaardig is niet wordt onderbouwd met pertinente elementen.

Verzoeker meent immers dat het voldoende is om voor één van deze landen te werken (Engeland of Amerika...) om bestempeld te worden als verrader. Verzoeker merkt voorts op dat het feit dat er in de dreigbrief 'laatste waarschuwing' vermeld wordt, terwijl hij voorheen nooit werd bedreigd, heel waarschijnlijk betekende dat het om een eerste en laatste waarschuwing ging. Het feit dat de dreigbrief een kopie is doet geen afbreuk aan de bewijswaarde.

Verzoeker merkt op dat wat betreft de aspecten in het gehoorverslag aangaande zijn werkzaamheden bij Eriny's Iraq, die niet stroken met zijn verklaringen, hij niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden en zich hieromtrent niet heeft kunnen verdedigen. Verzoeker merkt op dat de politie na de aanslag van 19/10/2011 is langsgelopen. Dat het anders in het politieverslag is vermeld kan hij niet verklaren. De tegenstrijdigheid is echter niet van aard dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang komt. Met betrekking tot de vaststelling dat zijn familie nog steeds in hun oorspronkelijke woning in Ameriyah woont en er kennelijk geen problemen ondervindt merkt verzoeker op dat hij de geïmagineerde persoon is en niet zijn familie. Het feit dat zijn familie niet gevlucht is maakt in geen geval zijn asielrelaas ongeloofwaardig.

Verzoeker heeft aldus op basis van de stukken de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond alsook heeft hij het begin van bewijs bijgebracht van het reële risico te worden gedood (artikel 2 EVRM en artikel 48/4, § 2, a) of om onmenselijk te worden behandeld (artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2, b).

Onder het kopje "1. subsidiaire bescherming – artikel 48/4, §2, c" betwist verzoeker dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet aangezien hij in het licht van de landeninformatie die door het CGVS werd voorgelegd alsook van bijkomende stukken aannemelijk maakt dat hij ernstige schade riskeert indien hij wordt verwijderd naar Irak door een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker voert aan dat hij een mogelijke schending inroept van artikel 2 en 3 EVRM dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Elgafaji om te stellen dat de bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 15sub c) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 vergelijkbaar zijn.

Verzoeker meent dat verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad tot de conclusie zou moeten komen dat er een situatie heerst die valt onder artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet en artikel 15c) van de Richtlijn en de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoeker citeert hiervoor uit het Cedoca-rapport van 17 mei 2011. Vervolgens verwijst verzoeker naar een hele reeks incidenten die in Bagdad plaatsvonden eind 2011 en begin 2012 waarbij verschillende doden en gewonden vielen. Verzoeker voegt de corresponderende internetartikels toe aan zijn verzoekschrift. Vervolgens verwijst verzoeker naar de site van 'Iraq Body Count' waarin in een tabel het aantal burgerslachtoffers wordt weergegeven. Verzoeker wijst erop dat in december 2011 het aantal burgerlijke slachtoffers ongeveer 30 burgers per week bedroeg. Verzoeker geeft aan dat door het vertrek van de Amerikanen de situatie alleen maar verergerd is. Verzoeker wijst op diverse incidenten in januari 2012 waarbij personen gedood en gewond werden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden ten gevolge van zijn tewerkstelling bij het bedrijf Erinys Iraq. Verzoeker verklaarde dat hij omwille van zijn werk bij een Brits bedrijf door Al Qaida werd beschouwd als een verrader (vragenlijst Commissariaat-generaal, nr. 5) en om die reden met de dood werd bedreigd. Ter staving van zijn relaas legde verzoeker onder meer een bevestiging van zijn tewerkstelling bij de firma neer, een dreigbrief en een aangifte bij de politie. In het eerste stuk, ondertekend door M. Solomon die Operations Officer zou zijn voor de Central Region Bagdad van het bedrijf, wordt bevestigd dat verzoeker voor enkele maanden tewerkgesteld zou zijn geweest in de olieraffinaderij van Al-Dora. De bestreden beslissing stelde echter vast dat na contact name met de HR-afgevaardigde van Erinys Iraq, gebleken is dat indien M. Solomon wel degelijk voor het bedrijf had gewerkt, dit enkel in de periode november 2003 tot september 2004 zou geweest zijn en niet in de periode dat verzoeker daar beweert gewerkt te hebben. Uit de gegevens van Erinys Iraq blijkt verder dat verzoeker onbekend is als werknemer voor deze firma en dat het project van Erinys Iraq in de olieraffinaderij van Dora reeds werd beëindigd in 2004, twee jaar voor verzoeker zou zijn afgestudeerd als bachelor in computerkunde. De informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier. De commissaris-generaal kon bijgevolg terecht besluiten dat aangezien verzoeker nooit werkzaam is geweest bij Erinys Iraq, de geloofwaardigheid van alle overige door verzoeker afgelegde verklaringen ondergraven wordt in zover deze niet door geloofwaardige stukken worden ondersteund. De vaststelling bovendien dat verzoeker door een vals bewijsstuk voor te leggen een poging heeft ondernomen om de Belgische asielinstanties te misleiden toont ook nog eens het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag aan. De overige stukken, de dreigbrief en de aangifte bij de politie kunnen het ongeloofwaardig en bedrieglijk karakter niet redresseren. De dreigbrief is slechts een kopie waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht omdat kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). De aangifte bij de politie heeft evenmin enige bewijswaarde. Verzoekers verklaringen staan immers haaks op de inhoud van deze aangifte aangezien verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de politie na de aanslag was langsgelopen en hij nadien met hen zou zijn meegegaan om verdere verklaringen af te leggen (gehoorverslag, 11), terwijl in het politieverlag staat dat hij zich had aangemeld in het politiekantoor, waarop een groep politieagenten naar de plaats van het incident zou zijn gegaan. Verzoekers verweer beperkt zich tot te stellen dat hij deze niet kan verklaren.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt hem niet met de vastgestelde tegenstrijdigheden te hebben geconfronteerd tijdens het verhoor kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat een dergelijk verwijt niet ernstig is nu de dossierbehandelaar een vergelijking dient te maken tussen de neerslag van de gehoren van de opeenvolgende asielaanvragen wat tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard.

De overige door verzoeker bijgebrachte stukken hebben betrekking op zijn identiteit en scholing. Deze elementen worden door de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken waardoor er verder niet op ingegaan dient te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing inzake de vluchtelingenstatus te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en het minimaliseren van de vastgestelde incoherenties, zonder ook maar één element van de bestreden beslissing op afdoende wijze te weerleggen. Verzoeker geeft een eigen interpretatie van de feiten, maar brengt geen concrete feiten of elementen aan die toelaten zijn beweringen te staven of de vastgestelde inconsistenties te verklaren.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar de feiten aan de basis van het asielrelaas om subsidiaire bescherming te bekomen kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c verwijst verzoeker naar het Europees Hof van Justitie, meer bepaald het arrest Elgafaji om te stellen dat de

bescherming van artikel 3 EVRM en artikel 15 sub c) van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 vergelijkbaar zijn. Uit rechtsoverweging 43 van dit geciteerde arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan de nota toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak*") is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota blijkt dat er sinds 2007 een duidelijke verbetering waar te nemen is in de veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak en dat dit vooral te danken is aan de implementatie van de militaire "New Way Forward"-strategie van het Amerikaanse leger, de afkondiging van de wapenstilstand door het Mehdi-leger van Muqtada al-Sadr, de oprichting en uitbreiding van de zogenaamde "Majlis al-Sahwa", doorslaggevend voor de indijking van het geweld, en het feit dat veel betwiste gebieden sinds het hoogtepunt van het sektarisch geweld etnisch en sektarisch gezuiverd zijn. De parlamentsverkiezingen van maart 2010 en de volledige terugtrekking van de Amerikaanse strijdtroepen tegen eind augustus 2010 waren een test voor de Iraakse overheid om na te gaan of zij zelf in staat waren om geweld te vermijden. Ondanks de verhoogde politieke spanningen en een aantal grootschalige bomaanslagen in Bagdad en een aantal kleinschaliger in Diyala en Anbar in de aanloop van de verkiezingen, was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar. Ook vlak na de verkiezingen was er globaal gezien geen sprake van een verslechterde veiligheidssituatie (SRB, p. 4-5).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de Bagdad "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er vanaf 2007 een duidelijke afname is van het geweld in de stad, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de sahwa). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of coalitietroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen

rivaliserende facties. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad eveneens naar rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93). Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Iraakzen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat de veiligheidssituatie sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen in december 2011 verslechterd is en hij ter ondersteuning hiervan tal van artikels en uittreksels uit rapporten bijbrengt kan het volgende worden opgemerkt. Indien uit deze informatie inderdaad blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden blijkt eveneens dat deze aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn. Zo blijkt uit de meeste van deze bijgebrachte artikels dat de golf van aanslagen, in hoofdzaak uitgevoerd door soennitische extremisten, gericht zijn tegen de sjiitische gemeenschappen in het algemeen en sjiitische pelgrims in het bijzonder. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER